

**CENTRALE RAAD VOOR HET
BEDRIJFSLEVEN**

NATIONALE ARBEIDSRAAD

CRB 2004-743 DEF
CCR 10

ADVIES Nr. 1.488

Gemeenschappelijke Raadszitting van woensdag 7 juli 2004

**TWEEDE TWEEJAARLIJKS VERSLAG VAN HET STEUNPUNT TOT
BESTRIJDING VAN ARMOEDE, BESTAANSONZEKER-
HEID EN SOCIALE UITSLUITING**

ADVIES

Onderwerp : Tweede tweejaarlijks verslag van het Steunpunt tot bestrijding van armoede, bestaansonzekerheid en sociale uitsluiting

Mevrouw M. ARENA, minister van Maatschappelijke Integratie, heeft bij brief van 30 maart 2004 het advies ingewonnen van de Nationale Arbeidsraad en de Centrale Raad voor het Bedrijfsleven over het tweede tweejaarlijkse verslag "In dialoog" opgemaakt door het Steunpunt tot bestrijding van armoede, bestaansonzekerheid en sociale uitsluiting in uitvoering van artikel 2 van het Samenwerkingsakkoord tussen de federale Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten betreffende de bestendinging van het armoedebeleid (afgesloten op 5 mei 1998).

De raden worden om advies verzocht op grond van artikel 4, § 2 van voormeld Samenwerkingsakkoord waarin voorzien is dat de federale overheid het verslag binnen de maand aan de Nationale Arbeidsraad en de Centrale Raad voor het Bedrijfsleven bezorgt die op hun beurt binnen de maand advies uitbrengen, namelijk over de materies die tot hun taken behoren.

De bespreking van de adviesaanvraag werd toevertrouwd aan de Gemengde Commissie Armoedebestrijding.

Op verslag van deze commissie hebben de raden op 7 juli 2004 het volgende eenparige advies uitgebracht.

x x x

**ADVIES VAN DE NATIONALE ARBEIDSRAAD EN DE CENTRALE RAAD
VOOR HET BEDRIJFSLEVEN**

I. SITUERING VAN DE ADVIESAANVRAAG

Op 5 mei 1998 sloten de federale Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten een samenwerkingsakkoord betreffende de bestending van het armoedebeleid af. Dit samenwerkingsakkoord kwam tot stand vanuit de vaststelling dat de bevordering van sociale insluiting en armoedebestrijding maatregelen vergt op tal van beleidsdomeinen die zowel tot de bevoegdheid van de federale als van de Gemeenschaps- en Gewestregeringen behoren.

Als ondersteunend instrument werd in het Samenwerkingsakkoord het Steunpunt tot bestrijding van armoede, bestaansonzekerheid en sociale uitsluiting in juli 1999 opgericht. Het Steunpunt is een overlegplatform tussen de Verenigingen waar armen het woord nemen en de beleidsverantwoordelijken, de ambtenaren van de bevoegde administraties, de sociale partners en de wetenschappers. Het Steunpunt staat in om tweejaarlijks een verslag te maken over bestaansonzekerheid, armoede, sociale uitsluiting en ongelijke toegang tot rechten (artikel 2 van het Samenwerkingsakkoord). Het tweejaarlijks verslag is hoofdzakelijk als hulpmiddel voor beleidsbeslissingen bedoeld.

Artikel 4, § 2 van het Samenwerkingsakkoord voorziet dat de federale regering dit verslag binnen de maand van ontvangst aan de Nationale Arbeidsraad en de Centrale Raad voor het Bedrijfsleven bezorgt, die op hun beurt binnen de maand advies uitbrengen, namelijk over gebieden die tot hun bevoegdheid behoren.

Het eerste tweejaarlijks verslag werd in 2001 uitgebracht. De Nationale Arbeidsraad en de Centrale Raad voor het bedrijfsleven hebben hierover op 27 november 2001 een gemeenschappelijk advies uitgebracht.

Bij brief van 30 maart 2004 heeft mevrouw M. Arena, minister van Maatschappelijke Integratie, het advies van de raden ingewonnen over het tweede tweejaarlijkse verslag van het Steunpunt.

II. STANDPUNT VAN DE RADEN

A. Algemene beschouwingen over de rol van de sociale partners in de armoedebestrijding

1. De Raden stellen vast dat het tweejaarlijks verslag het belang onderstreept van overleg tussen de verschillende actoren die betrokken zijn bij de strijd tegen armoede, waaronder de mensen die in armoede leven.

De Raden onderschrijven deze overlegstrategie maar wensen evenwel de aandacht te vestigen op de specifieke rol die de sociale partners vervullen in de strijd tegen armoede, bestaansonzekerheid en sociale uitsluiting.

Zij merken op dat tal van materies die te maken hebben met de armoedeproblematiek zoals inkomensbeleid, werkgelegenheid en sociale bescherming traditioneel tot de bevoegdheid van de sociale partners behoren.

Zij herinneren eraan dat zij in hun werkzaamheden reeds heel wat aandacht hebben besteed aan de problematiek van de armoedebestrijding. Ter illustratie verwijzen zij naar de afspraken die gemaakt werden tijdens de werkgelegenheidsconferentie van oktober 2003 onder meer met betrekking tot de werknemers met lage lonen en de lastenvermindering voor bijkomende jobs in de non-profitsector en in de buurt- en nabijheidsdiensten.

Zij stippen voorts aan dat het sociaal overleg vaak de meest doeltreffende manier is om evenwichtige oplossingen tot stand te brengen, die rekening houden met de verschillende noden en belangen van de betrokkenen op het terrein.

De Raden wijzen erop dat de sociale partners voor de materies waarvoor zij bevoegd zijn, een bevoorrechte rol wensen te spelen in het overleg omtrent de bestrijding van armoede, bestaansonzekerheid en sociale uitsluiting. Zij vragen dan ook om meer actief betrokken te worden bij zowel de uitwerking, de uitvoering als de follow-up van het armoedebeleid. Bovendien wensen zij dat aan de sociale partners voldoende ruimte gelaten wordt om hun eigen rol in de armoedebestrijding te kunnen vervullen.

2. De Raden wijzen er verder op dat de armoedeproblematiek thans op verschillende niveaus zowel op wereldniveau als op Europees en Belgisch niveau aan bod komt. Binnen de Belgische context is de armoedebestrijding bovendien een bevoegdheid van zowel de federale overheid als van de gemeenschappen, de gewesten en de lokale overheden.

De sociale partners worden op deze verschillende niveaus bij de problematiek betrokken.

Zo hebben de Raden adviezen uitgebracht in het kader van de wereldtop van Johannesburg inzake duurzame ontwikkeling waarin de uitbanning van de armoede een belangrijk luik vormt.

Op Europees niveau werd in maart 2000 tijdens de Europese Raad van Lissabon besloten "dat er stappen moeten worden gezet om de armoede definitief uit te roeien door adequate en door de Raad voor het einde van het jaar overeen te komen doelen te stellen". Tijdens de Europese Raad van Nice in december 2000 werden vier hoofddoelstellingen goedgekeurd : de deelname aan tewerkstelling en de toegang van allen tot middelen, rechten, goederen en diensten bevorderen, risico's van uitsluiting voorkomen, optreden ten behoeve van de meest kwetsbaren en alle actoren mobiliseren.

Er werd voorts overeengekomen om de bevordering van de sociale insluiting binnen de E.U. tot stand te brengen via de open coördinatiemethode. Daartoe dienen de lidstaten om de twee jaar een Nationaal Actieplan sociale insluiting op te stellen op basis van gemeenschappelijke indicatoren.

Voor de opstelling van het Belgisch Nationaal Actieplan werd een werkgroep "acties" en een werkgroep "indicatoren" opgericht waarin de sociale partners vertegenwoordigd zijn.

In het kader van een informele procedure binnen de Nationale Arbeidsraad zijn er regelmatig contacten tussen de Belgische vertegenwoordiging in het Comité Sociale Bescherming enerzijds en de sociale partners anderzijds. In deze context worden zij geïnformeerd over de nationale actieplannen en over de vooruitgang van de werkzaamheden inzake de Europese dossiers met het oog op de sociale insluiting.

Op Belgisch federaal niveau hebben de Raden recent nl. op 23 april 2004 over het thema armoedebestrijding een advies uitgebracht in het kader van het voorontwerp van Federaal Plan inzake duurzame ontwikkeling 2004-2008.

Aangezien de armoedeproblematiek een transversaal karakter vertoont, komt dit thema ook aan bod in dossiers die aan de sociale partners worden voorgelegd inzake werkgelegenheid zowel op Europees als op Belgisch vlak.

Voorts wijzen de Raden erop dat er vier vertegenwoordigers aangeduid door de Nationale Arbeidsraad zitting hebben in het Begeleidingscomité dat de werkzaamheden van het Steunpunt tot bestrijding van armoede, bestaansonzekerheid en sociale uitsluiting begeleidt.

De Raden dringen erop aan dat de activiteiten van de verschillende fora waar de armoedeproblematiek aan bod komt, beter zouden gestroomlijnd worden en op elkaar afgestemd, zodat de sociale partners zich op een meer doeltreffende manier zouden kunnen uitspreken over een coherent geheel van maatregelen ter bestrijding van de armoede.

Bovendien herinneren zij eraan dat de Nationale Arbeidsraad en de Centrale Raad voor het bedrijfsleven de bevoorrechte plaats zijn voor het bespreken van de thema's inzake werkgelegenheid en armoedebestrijding.

B. Beschouwingen over de eigenlijke adviesaanvraag

De Raden merken op dat zij zich in onderhavig advies beperken tot de materies die tot hun bevoegdheid behoren meer bepaald de hoofdstukken met betrekking tot het "recht op bescherming van de gezondheid" en het "recht op arbeid en sociale bescherming : de kwaliteit van de arbeid".

1. Recht op de bescherming van de gezondheid

De Raden stellen vast dat er in het tweejaarlijks verslag gewezen wordt op een aantal drempels o.a. financiële drempels die de toegang tot de gezondheidszorg belemmeren. Zo zou ondanks het feit dat in België bijna iedereen verzekerd is voor gezondheidszorgen er toch nog een aantal personen buiten de verplichte ziekteverzekering vallen. Bovendien zou volgens de Belgische gezondheidsenquête van 2001 29 % van de Belgische huishoudens moeilijkheden hebben om de kosten voor de medische voorzieningen in te passen in het budget; in de laagste inkomenscategorie bedraagt dit 68 % van de huishoudens. 9 % van de Belgische huishoudens zou in het jaar voorafgaand aan de gezondheidsenquête een medische consultatie of de aankoop van geneesmiddelen hebben moeten uitstellen wegens financiële redenen.

De Raden wijzen erop dat de sociale partners een belangrijke rol hebben gespeeld in de totstandkoming van heel wat maatregelen met het oog op het bevorderen van de gelijke toegang tot de gezondheidszorgen en in het bijzonder voor de meest kwetsbare bevolkingsgroepen zoals de invoering van de maximumfactuur, de derdebetalersregeling, het globaal medisch dossier, de verhoogde tegemoetkoming enz.

De Raden stellen vast dat ondanks deze maatregelen er vooral bij de armsten nog problemen blijven bestaan. De Raden vinden dan ook dat er moet nagegaan worden voor welke doelgroepen en op welk niveau er verder inspanningen moeten geleverd worden om de toegang tot de gezondheidszorgen voor eenieder te waarborgen.

Momenteel vallen 9,2 miljoen Belgen onder het werknemersstelsel gezondheidszorg. De bijkomende kosten, inbegrepen de "solidariteit" met niet verzekerden, worden echter alleen ten laste gelegd van de sociale zekerheidsbijdragen betaald aan het globaal beheer van het werknemersstelsel van de privé-sector.

2. Recht op arbeid en sociale bescherming : de kwaliteit van de arbeid

a. Algemeen

De Raden stellen vast dat uit het tweejaarlijks verslag naar voren komt dat kwaliteitsvolle arbeid een essentieel element is bij het realiseren van het recht op arbeid en sociale bescherming. Bovendien dient het streven naar meer kwaliteit van de arbeid ingebed te worden in een streven naar meer levenskwaliteit en duurzame ontwikkeling.

De Raden wijzen erop dat zij deze visie onderschrijven; zij hebben zich in die zin uitgesproken in hun advies van 23 april 2004 (doc. CRB 2004/470 en advies NA nr. 1.461) over het voorontwerp van Federaal Plan inzake Duurzame Ontwikkeling 2004-2008, waarin zij stellen dat de strijd tegen armoede en voor sociale inclusie één van de topprioriteiten voor een duurzaam ontwikkelingsbeleid is.

Zij vestigen er de aandacht van het Steunpunt op dat zij in genoemd advies ook gewezen hebben op een aantal processen die armoede in de hand werken in een sociale beroepsgroep waarvan algemeen wordt aangenomen dat armoede en sociale uitsluiting er maar een randverschijnsel is, namelijk de groep van de zelfstandigen. In voornoemd advies hebben zij aan de beleidsmakers gevraagd om een grondig debat te organiseren over de middelen die zelfstandigen kunnen worden geboden om in de beste omstandigheden aanspraak te kunnen maken op sociale hulp.

Ook de werklozen vormen een risicogroep. Het behoud van een behoorlijk niveau van uitkeringen, gekoppeld aan de lonen is daarom noodzakelijk.

b. Over de verschillende dimensies van kwaliteit van de arbeid

De Raden stellen vast dat de overleggroep vier dimensies als bepalende factoren beschouwt voor het niveau van de kwaliteit van de arbeid. Over die dimensies willen de Raden de hierna vermelde beschouwingen maken:

1) Inzake arbeidsvoorwaarden

De Raden constateren dat men volgens de overleggroep maar kan spreken van kwaliteitsvolle jobs indien de arbeidsvoorwaarden normaal en behoorlijk zijn.

Vooraleer in te gaan op de meer inhoudelijke aspecten, willen de Raden eerst opmerken dat de Belgische sociale partners hieraan een belangrijke bijdrage leveren omdat ze op interprofessioneel, sectorieel en/of ondernemingsniveau overeenkomsten sluiten waardoor ze binnen het kader van een autonoom beleid sommige materies beheren die een nauw verband vertonen met de kwaliteit van werk.

Om de diversiteit van de sectorale initiatieven correct en de inbreng van de sociale partners nauwkeurig te kunnen inschatten heeft de Nationale Arbeidsraad in zijn bijdrage aan het NAP Werkgelegenheid 2003 gevraagd dat zou worden gezorgd voor een betere follow-up van deze initiatieven.

a) Normale arbeidsvoorwaarden

Met betrekking tot het hoofdstuk "overtreding van het arbeidsrecht" op pagina 138 van het tweejaarlijks verslag, verwijzen de Raden naar de vele initiatieven die de sociale partners al genomen hebben op het vlak van bestrijding van zwartwerk. In het bijzonder wensen ze de afspraken te benadrukken die zij op de Werkgelegenheidsconferentie maakten over de versterking van de inspectiediensten en het opvoeren van de strijd tegen sociale fraude.

Nog met betrekking tot dit punt, verwijzen zij naar hun werkzaamheden tot verbetering van het PWA-statuut en de dienstencheque (adviezen nr. 1.109, 1.231, 1.277, 1.394, 1.420 en 1.465 van de Nationale Arbeidsraad).

b) Behoorlijke arbeidsvoorwaarden

De Raden stellen vast dat volgens het tweejaarlijks verslag de bedragen van de huidige lage netto-lonen ontoereikend zijn om op duurzame wijze de levensomstandigheden te verbeteren. Een preventief armoedebeleid impliceert evenwel een verhoging van de lage nettolonen en een terugdringen van de loonongelijkheid.

Het verslag wijst erop dat de nettominimumlonen erop vooruitgegaan zijn door de lastenverlaging van de werknemersbijdragen op de lage lonen.

Het verslag vestigt ook de aandacht op het verder bestaan van een aantal financiële vallen bij de overgang van een uitkering naar werk (de te lage inkomensgrenzen om een aanspraak te kunnen maken op een inkomensgarantie-uitkering, de moeilijkheid om een job in het regulier circuit te vinden dat een hoger netto-loon biedt dan het PWA-statuut en het niet verrekenen van het individueel belastingskrediet in de bedrijfsvoorheffing waardoor de impact op het nettoloon van de werknemer slechts met vertraging gebeurt) en bij de overgang van een job met een laag loon naar een hoger loon (het ontmoedigen van de werknemers om een beter betaalde baan te aanvaarden wegens het wegvallen of verminderen van de inkomensgarantie-uitkering, het belastingskrediet en de vermindering van de werknemersbijdragen op de lage lonen en het niet aanzetten van de werkgevers om betere lonen aan te bieden wegens het wegvallen van de vermindering van de werkgeverbijdragen voor lage lonen).

De Raden herinneren eraan dat de sociale partners reeds in het interprofessioneel akkoord voor de periode 1999-2000 het aangewezen achtten om het nettoloon van de werknemers bezoldigd aan het gewaarborgd minimumloon te verhogen. In het interprofessioneel akkoord voor de periode 2001-2002 waren zij van oordeel dat de inspanningen om het nettoloon van werknemers met lage lonen te verhogen dienden verder gezet maar zij waarschuwden evenwel voor een loonval-effect bij de verdere uitbouw van de regeling van degressieve vermindering van de werknemersbijdragen wegens de zeer hoge marginale aanslagvoet van de gecombineerde fiscale en parafiscale heffingen in de beschouwde looncategorieën.

In het advies nr.1.426 van 21 november 2002 betreffende de versterking van de regeling inzake de verlaging van de persoonlijke bijdragen voor de sociale zekerheid voor de werknemers met lage lonen heeft de Nationale Arbeidsraad opnieuw gewezen op de risico's van de lage loonval. Bovendien was de Raad er geen voorstander van om de eigen bijdrage aan de financiering van de sociale zekerheid voor de lage lonen af te schaffen of sterk te beperken omdat hierdoor de beginselen van verzekering en solidariteit in het gedrang worden gebracht en aldus de legitimiteit van de sociale zekerheid.

De Raden stellen vast dat de regering tijdens de ministerraad van Gembloux voor de werkgelegenheid van 16 en 17 januari 2004 beslist heeft om de overgang van werkloosheid naar werk aantrekkelijker te maken door de invoering van de werkbonus waardoor werknemers met een laag inkomen minder sociale bijdragen zullen moeten betalen (op kruissnelheid zal de werkbonus gelden voor iedereen met een brutomaandloon onder de 1.956 euro en zullen er geen persoonlijke bijdragen moeten betaald worden voor brutomaandlonen onder de 1095 euro). Het systeem van de werkbonus zal in de plaats komen van de bestaande vermindering van de sociale bijdragen voor lage inkomens en het belastingskrediet. Bovendien werd beslist om de inkomensgarantie-uitkering te hervormen zodat méér werken lonend wordt en aldus de werkloosheidsval vermeden wordt.

Nog met betrekking tot behoorlijke arbeidsvoorwaarden brengen de Raden in herinnering dat de sociale partners een centrale rol hebben gespeeld in het totstandbrengen van het nieuwe systeem van loopbaanonderbreking, dat wordt geregeld door de collectieve arbeidsovereenkomst nr. 77 bis van 19 december 2001 tot vervanging van de collectieve arbeidsovereenkomst nr. 77 tot invoering van een stelsel van tijdskrediet, loopbaanvermindering en vermindering van de arbeidsprestaties tot een halftijdse betrekking. In de Nationale Arbeidsraad wordt deze overeenkomst, waarvan sommige punten door de sectoren ten uitvoer worden gelegd, thans geëvalueerd.

Verder wijzen de twee Raden erop dat de Nationale Arbeidsraad in zijn rapport nr. 63 van 5 mei 2004 een evaluatie heeft gemaakt van de collectieve arbeidsovereenkomst nr. 72 van 30 maart 1999 betreffende het beleid ter voorkoming van stress door het werk. Daaruit blijkt dat genoemde collectieve arbeidsovereenkomst het stressprobleem bespreekbaar heeft gemaakt en een goed kader vormt voor het uitwerken van een stressvoorkomingbeleid op het werk. Uit de evaluatie bleek echter dat stressvoorkoming soms moeilijk doordringt in het beleid van de ondernemingen. Daarom zal de Nationale Arbeidsraad binnenkort een brochure publiceren om de toepassing van dit instrument in het veld te vergemakkelijken.

2) Inzake Arbeidsinhoud

Wat de arbeidsinhoud betreft, stellen de Raden vast dat de overleggroep vorming centraal stelt in het tewerkstellingsbeleid. Die vorming dient volgens hen te gebeuren in het onderwijs, op het werk en ten aanzien van werkzoekenden.

Met betrekking tot dit punt herinneren de Raden aan de afspraken die inzake vorming zijn gemaakt op de Werkgelegenheidsconferentie en waarin de sociale partners op interprofessioneel en vooral sectoraal niveau een volstrekt essentiële rol spelen.

Meer in het bijzonder hebben de sociale partners op de Werkgelegenheidsconferentie afgesproken te onderzoeken welke acties zij kunnen ondernemen om een betere aansluiting te organiseren tussen onderwijs en intrede op de arbeidsmarkt.

Wat de vorming op het werk betreft, hebben de sociale partners op de Werkgelegenheidsconferentie hun afspraak bevestigd uit het Interprofessioneel Akkoord om tegen 2004 tot een globale vormingsinspanning van 1,9% van de loonmassa te komen.

Daarnaast hebben zij zich ertoe geëngageerd om de vormingsinspanningen te verhogen. Dit gebeurt op verschillende manieren. In lijn met de nieuwe Europese richtsnoeren die willen dat tegen 2010 1 op 2 werknemers in de loop van een jaar vorming volgen of opleiding krijgen, is er het engagement dat alle betrokkenen zich inspannen zodat tussen 2004 en 2010 elk jaar 60.000 werknemers meer betrokken worden in een vormingsinspanning.

Vervolgens willen de sociale partners dat bij die verhoogde inspanning voor vorming bijzondere aandacht gaat naar de diversiteit in het personeelsbestand. Daartoe hebben ze de sectoren en de ondernemingen opgeroepen om de 0,10% voor de risicogroepen in het bijzonder te bestemmen voor oudere werknemers, laaggeschoolden, gehandicapten en allochtonen.

Ten slotte willen ze de instroom in knelpuntberoepen te vergemakkelijken door in 2004 aan 10.000 jongeren een gepaste opleiding te geven en jongeren financieel aan te moedigen om dergelijke opleidingen te volgen.

Bedoeling is om die afspraken correct op te volgen. Daarvoor werken de twee Raden momenteel aan een instrument voor evaluatie van de vormingsinspanningen van ondernemingen en heeft de Nationale Arbeidsraad de aanbeveling nr. 16 betreffende de rapportering van de sectorale vormingsinspanningen goedgekeurd.

In het licht van de kennissamenleving herinneren de twee Raden ook nog aan hun advies nr. 1.315 van 22 juni 2000 waarin zij een aantal voorstellen voor een geslaagde intrede in de informatiemaatschappij.

Inzake de instroom van jongeren willen de Raden vermelden dat ze het stelsel van de startbanen geëvalueerd hebben in hun rapport nr. 62 van 5 maart 2004. Daarnaast willen ze hier ook de aanpassing van de maatregel vermelden, eveneens afgesproken op de Werkgelegenheidsconferentie, die tot doel heeft te komen tot een versterking van de maatregel en tot een aanzienlijke administratieve vereenvoudiging voor zowel de werkgevers als de sociale secretariaten en de betrokken administraties;

3) Over de kwaliteit van de arbeid op Europees vlak

De Raden willen er aan herinneren dat ze meermaals onderstreept hebben hoeveel belang ze hechten aan de bevordering van kwaliteitsvolle jobs en dat meer dan eens duidelijk gewezen hebben op de centrale plaats die deze problematiek inneemt in de Europese werkgelegenheidsstrategie, en meer in het algemeen de strategie van Lissabon (doc. CRB 2002/240 en advies NAR 1.393 van 13 maart 2002 en voornoemd advies van 23 april 2004).

In die optiek hebben de Raden de impuls aangemoedigd die onder het Belgische voorzitterschap van de Europese Unie werd gegeven aan de bevordering van kwaliteitsvolle banen:

- in bovenvermeld advies hebben de Raden erop aangedrongen dat de regering in dit dossier een proactieve houding aanneemt en ervoor zorgt dat de Europese Raad van Barcelona de impuls voor een Europees beleid ter bevordering van de kwaliteit van de arbeid, wat één van de prioriteiten van het Belgische voorzitterschap was, doortrekt;
- in hetzelfde advies hebben ze gevraagd dat in Barcelona het signaal wordt gegeven dat de werkzaamheden met het oog op de vaststelling van een volledige set van indicatoren inzake de kwaliteit van de arbeid voortgezet moet worden.

Daarnaast heeft de Nationale Arbeidsraad in zijn advies nr. 1.369 van 19 september 2001 over de mededeling van de Commissie van de Europese Unie van 21 juni 2001 betreffende het werkgelegenheids- en sociaal beleid tot vaststelling van een kader voor het investeren in kwaliteit van de arbeid zijn steun betuigd aan het beginsel dat er gemeenschappelijke beleidsdoelstellingen inzake kwaliteit van werk moeten worden bepaald en dat er een lijst van gemeenschappelijke indicatoren moet worden opgesteld om na te gaan in hoeverre deze beleidsdoelstellingen worden verwezenlijkt.

Hij heeft in dit advies ook een positieve bijdrage aan het debat kunnen leveren door op een aantal punten voorbehoud te maken en voorstellen te formuleren m.b.t. de voorgestelde lijst van indicatoren en door te pleiten voor een benadering waarbij beter rekening wordt gehouden met de belangen van de ondernemingen inzake concurrentievermogen, ter bevordering van de kwaliteit van werk en te wille van de sociale vooruitgang. Tevens werd in dit advies gewezen op het meerdimensionele karakter van het begrip kwaliteit van werk, waardoor een beroep zal moeten worden gedaan op diverse instrumenten in tal van actiegebieden van de Europese Unie.

Aangaande de bijdrage van de sociale partners tot de bevordering van kwaliteitsvolle banen in het kader van hun eigen bevoegdheden, onderstrepen de Raden dat de Belgische sociale partners ten volle in staat zijn om, op interprofessioneel, sectorieel en/of ondernemingsniveau, overeenkomsten te sluiten waardoor het mogelijk wordt om, binnen het kader van een autonoom beleid, sommige materies te beheren die nauw verband houden met wat in het tweejaarlijks rapport de vier dimensies van de kwaliteit van de arbeid genoemd wordt. Het betreft meer bepaald de vraagstukken inzake arbeidsorganisatie, arbeidsvoorwaarden, arbeidstijden, arbeidsverhoudingen en het op elkaar afstemmen van het gezins- en arbeidsleven of ook de opleiding.
